

Arrest

nr. 154 876 van 21 oktober 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 19 oktober 2015 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 1 oktober 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt, aan de verzoeker ter kennis gebracht op 13 oktober 2015.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 oktober 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat J. HARDY verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. BRACKE die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoeker, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, komt op 23 november 2008 België binnen zonder enig identiteitsdocument, en vraagt op 25 november 2008 asiel aan. Op 12 oktober 2009 beslist de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 37 149 van 19 januari 2010 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoeker. De Raad van State beslist bij beschikking nr. 5549 van 15 april 2010 dat het cassatieberoep tegen dit arrest niet toelaatbaar is.

1.2. Op 16 december 2009 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 1 oktober 2010 wordt de aanvraag ontvankelijk doch ongegrond verklaard. Dit is de thans bestreden beslissing die op 13 oktober 2015 aan de verzoeker wordt ter kennis gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“(…)

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructies te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op prangende humanitaire situaties met name een negatief reisadvies. Het negatief reisadvies voor Bangladesh stelt dat de situatie in het land niet stabiel is en dat de persoonlijke veiligheid niet gegarandeerd kan worden, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Er wordt immers duidelijk gesteld dat: Bangladesh in het algemeen niet geschikt is voor toeristische reizen, dat er spanningen zijn, dat er verhoogde waakzaamheid is geboden... Dit advies is bijgevolg niet van toepassing op betrokkene, die de Bengaalse nationaliteit heeft. Bovendien is dit een algemeen advies, dat niet toegepast wordt op de eigen situatie van betrokkene. Betrokkene beroept zich ook op zijn medische situatie wat echter geen grond is voor regularisatie op basis van de aanvraag 9bis.

*Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 21.01.2010 met een beslissing van “weigering vluchtelingenstatus – weigering subsidiaire bescherming” door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de procedure – namelijk 1 jaar 1 maand 26 dagen – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.
(…)”*

1.3. Op 19 april 2010 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Nadat de aanvraag op 10 november 2010 ontvankelijk werd bevonden, wordt ze op 14 mei 2013 ongegrond verklaard. Bij arrest nr. 142 511 van 31 maart 2015 verwerpt de Raad het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.4. Op 22 juli 2014 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies). Tegen deze beslissing wordt een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad. Deze zaak is gekend onder het nr. 159 406.

1.5. Op 13 oktober 2015 wordt ten aanzien van de verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) genomen. Tegen deze beslissing wordt een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend bij de Raad. Deze zaak is gekend onder het nr. 179 149.

1.6. Op 13 oktober 2015 wordt de verzoeker tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor twee jaar opgelegd.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij laat in haar nota met opmerkingen gelden dat de vordering onontvankelijk is nu de bestreden beslissing niet als een verwijderingsmaatregel kan worden aanzien en overeenkomstig artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet de schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid enkel is voorbehouden voor gevallen waar er sprake is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel.

2.2. Artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid."

Uit deze bepaling kan niet worden afgeleid dat een vreemdeling de procedure tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan aanwenden wanneer hij de schorsing van de tenuitvoerlegging van een beslissing wenst te verkrijgen die niet als verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel kan worden beschouwd. Overeenkomstig voormelde wetsbepaling is deze specifieke procedure duidelijk voorbehouden voor gevallen waar er sprake is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel.

Ter terechtzitting wijst de raadsvrouw van de verzoeker er op dat deze beslissing samenhangt met de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 juli 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13quinquies), waarvan in de zaak 159 406 voor de Raad bij uiterst dringende noodzakelijkheid de versnelde behandeling van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging gevorderd wordt. Zij meent dat deze beslissing een verwijderingsmaatregel betreft en dat bij de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing er geen verwijdering zou plaatsvinden.

De eventuele samenhang met een verwijderingsbeslissing laat de Raad evenwel niet toe om zijn door de wetgever toegekende bevoegdheden te overschrijden en het bepaalde in artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet te miskennen. Bovendien (en ten overvloede) wordt geen enkele samenhang tussen de bestreden beslissing en de genoemde beslissing van 22 juli 2014 aangetoond. De laatstgenoemde beslissing is immers genomen op grond van artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet, terwijl de bestreden beslissing is genomen in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Beide beslissingen steunen dus op verschillende rechtsgronden. Voorts is de bestreden beslissing genomen op 1 oktober 2010 en wijst niets er op dat de beslissing van 22 juli 2014, die geen enkele verwijzing bevat naar de bestreden beslissing, het gevolg zou zijn van de thans bestreden beslissing. In tegendeel, het bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13quinquies) is een vervolgbeslissing van de beslissing van de Raad waarbij de asielaanvraag van de verzoeker negatief werd beëindigd. Een vernietiging, en *a fortiori* een schorsing van de tenuitvoerlegging, van de bestreden beslissing heeft niet tot gevolg dat de tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13quinquies) van 22 juli 2014 dient te worden geschorst. Een vernietiging of schorsing van de bestreden beslissing brengt immers niet met zich dat de verzoeker over enig verblijfsrecht zou beschikken. Evenmin wordt de samenhang tussen de bestreden beslissing en de beslissing van 13 oktober 2015 houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) aangetoond. De loutere omstandigheid dat deze beslissingen samen aan de verzoeker werden betekend brengt niet met zich dat bij een eventuele vernietiging, en *a fortiori* een schorsing van de tenuitvoerlegging, van de bestreden beslissing tot gevolg zou hebben dat de tenuitvoerlegging van de beslissing van 13 oktober 2015 houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) dient te worden geschorst. Het louter indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet verleent de vreemdeling immers geen verblijfsrecht.

Deze vaststelling volstaat om te besluiten dat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard, dient te worden verworpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid, van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig oktober tweeduizend vijftien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. BEERNAERTS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. BEERNAERTS

D. DE BRUYN